

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/125/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1618010710
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1618010710.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Vladimíra Buchvalda, v trestnej veci obžalovaných V. N. a W. Ž., stíhaných pre prečin poškodzovania cudzej veci spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 17.06.2019 sp. zn. 1T/102/2018, na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 16. januára 2020 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku sa vec v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky zo dňa 17.06.2019 sp. zn. 1T/102/2018, bol obžalovaný W. Ž. uznaný za vinného zo spáchania prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 20.12.2016 v čase okolo 19.45 h v M. prišiel k plotu rodinnému domu, nachádzajúceho sa na adrese Na X. Č.. XXXX/X, kde na dvore a v priestoroch k nemu prislúchajúcich, sa v tom čase pohyboval 6 ročný pes plemena Hovawart, ktorého následne po tom, čo pes pribehol bližšie, W. Ž. samopalom vzor 61 Škorpión, zasiahol jednou strelou do oblasti medzi lopatkami uprostred miešneho kanálu, následkom čoho pes dňa 21.12.2016 uhynul, čím týmto konaním spôsobil majiteľovi psa poškodenému V.. O. Z., nar. XX.XX.XXXX, škodu usmrtením psa podľa znaleckého posudku v hodnote 3.000 eur s tým, že podľa § 44 Trestného zákona súd upustil od uloženia súhrnného trestu, nakoľko pokladal trest odňatia slobody trvaní 16 (šestnásť) rokov, so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 20. júla 2018 sp. zn. 6Tk/I/2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 19. novembra 2018 sp. zn. 23To/I/2018, za dostatočný na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a a podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovanému W. Ž. uložená povinnosť nahradiť poškodenému V.. O. Z., narodenému XX. I. XXXX, trvale bydliskom ul. Na X. Č.. XXXX/X, XXX XX M., škodu vo výške 3.000 eur.

Naproti tomu obžalovaný V. N. bol podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky zo dňa 10. decembra 2018 sp. zn. I Pv 684/16/1106, ktorý mu kládol za vinu spáchanie prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa mal spolu s ďalším spoluobvineným dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 20.12.2016 v čase okolo 19.45 h v Stupave, po predchádzajúcej vzájomnej dohode týkajúcej sa usmrtenia psa, obaja prišli k plotu rodinnému domu, nachádzajúceho sa na adrese Na X. Č.. XXXX/X, kde na dvore a v priestoroch k nemu prislúchajúcich, sa v tom čase pohyboval 6 ročný pes plemena Hovawart, ktorého následne po tom, čo pes pribehol bližšie, V. N. samopalom vzor 61 Škorpión, zasiahol jednou strelou do oblasti

medzi lopatkami uprostred miešneho kanálu, následkom čoho pes dňa 21.12.2016 uhynul, čím týmto konaním spôsobili majiteľovi psa poškodenému V. O. Z., nar. XX.XX.XXXX, škodu usmrtením psa podľa znaleckého posudku v hodnote 3.000 eur.

Proti uvedenému prvostupňovému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie prokurátor, pričom toto odvolanie písomne odôvodnil tak, že toto smeruje voči oslobodzujúcemu výroku v časti tykajúceho sa obžalovaného V. N.. Odvolateľ poukázal na to, že prvostupňový súd odôvodnil oslobodenie obžalovaného V. N. z dôvodov, že od začiatku trestného konania stáli proti sebe dve verzie spáchania skutku, pričom verzia, že žalovaného skutku sa okrem obžalovaného W. Ž. dopustil aj obžalovaný V. N. vyplynula len z výpovede obžalovaného W. Ž., ktorý okrem toho, že sa sám usvedčuje zo spáchania skutku, usvedčuje z jeho spáchania aj spoluobžalovaného V. N.. Išlo v podstate o jediný usvedčujúci dôkaz, žiadny iný priamy alebo nepriamy dôkaz obžalovaného V. N. so spáchaným skutkom nespája. V tejto súvislosti ďalej súd dospel k záveru, že výpoveď spoluobžalovaného W. Ž. ako jediný usvedčujúci dôkaz nespĺňa potrebné atribúty presvedčivosti a vierohodnosti, pričom tieto sú zoslabené obsahom samotnej výpovede obžalovaného W. Ž., ktorý nevedel alebo nechcel bližšie uviesť totožnosť objednávateľa trestného činu, resp. človeka, ktorý objednávateľa za ním poslal. V tejto súvislosti súd potom vyhodnotil ako nedôveryhodnú aj tú časť výpovede obžalovaného W. Ž., ktorá sa týkala dohody o vykonaní činu, obhliadky miesta činu, skutkových okolností, za akých mala byť vyplatená odmena za spáchanie činu. Navyše presvedčivosť výpovede obžalovaného W. Ž. mal zoslabovať aj fakt, že v iných trestných veciach týkajúcich sa obžalovaných W. E. a V. N., a ďalšej stíhanej osoby, mal obžalovaný W. Ž. pripisovať obžalovanému V. N. väčší podiel na ich spáchaní, pričom súd poukázal aj na dôkaz predložený obhajcom obžalovaného V. N. - odborné vyjadrenie psychológa, že obžalovaný je hodnotený ako všeobecne vierohodný. Taktiež nie je možné aplikovať rovnaký modus operandi ohľadom usmrtenia psa, pričom je sporná samotná zhoda usmrtenia psov, nakoľko v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 6Tk/1/2018 došlo k jeho usmrteniu náhodne a viacerými ranami, a v predmetnej veci došlo k usmrteniu psa len jednou strelou. Súd teda vyhodnotil výpoveď obžalovaného W. Ž. vo vzťahu k obžalovanému V. N. ako nedôveryhodnú a prijal záver premietnutý do oslobodzujúceho rozsudku, že mimo rozumové schopnosti nebolo preukázané, že by obžalovaný konal tak, ako je uvedené v skutkovej vete obžaloby. Prokurátor ako odvolateľ sa s rozhodnutím súdu prvého stupňa a ani so spôsobom hodnotenia dôkazov nestotožňuje, pretože súd dostatočne neprihliadol a nevysporiadal sa s vykonanými dôkazmi, pričom tieto vyhodnotil jednostranne v prospech obžalovaného V. N.. Prokurátor nespochybňuje, že výpoveď obžalovaného W. Ž. bola jedným z rozhodujúcich a nosných dôkazov, ktorý usvedčuje zo spáchania skutku nielen jeho samotného, ale zároveň aj obžalovaného V. N.. Obžalovaný W. Ž., či už v prípravnom konaní alebo na hlavnom pojednávaní opísal priebeh skutkového deja a účasť obžalovaného V. N. na ňom, vrátane tej skutočnosti, že obžalovaný V. N. bol tým spolupáchatelom, ktorý ako strelec usmrtil psa samopalom typu Škorpión vz. 61. Prokurátor je zároveň toho názoru a s týmto vedomím aj podával obžalobu, že výpoveď obžalovaného W. Ž. nie je jediným dôkazom preukazujúcim spoluúčasť obžalovaného V. N. na jeho spáchaní. V danej súvislosti poukazuje na znalecký posudok KEÚ PZ ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-XXXX/XXX, ktorý skonštatoval, že stopa č. 1/ - nábojnica 1 ks kal. 7,65, nájdená na vozovke cesty vedúcej popri rodinnom dome na ul. Na X. Č. X O. M. a stopa č. 2/ - strela 1 ks nájdená v tele psa, vydaná Y. Z., vykazujú zhodu s prípadom obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu, ktorý realizovalo KR PZ Trenčín pod ČVS: KRP-XX/X-VYS-TN-XXXX s tým, že išlo o náboj kalibru 7,65 Browning, tzv. pištoľové strelivo prevažne určené do samonabíjajúcich pištoľí a do samopalov. Predložené stopy pochádzajú z náboja vystreleného zo samopalu československej výroby značky Sa vz. 61 Škorpión, alebo z jeho samonabíjajúcej verzie - pištole ČZ mod. 91 S, pričom obžalovaný V. N. bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6Tk/I/2018, kde boli V. N. a W. Ž. obžalovaní pre zločin vydieračského únosu a iných trestných činov, pričom v predmetnej veci bol obžalovaný V. N. uznaný vinným aj za usmrtenie psa - Nemeckej dogy samopalom vzor 61 Škorpión. Podľa odvolateľa je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že obžalovaný V. N. bol tým z dvojice Ž. - N., ktorý preukázateľne dokázal obsluhovať a teda aj strieľať zo samopalu vz. 61 Škorpión. Týmto sa javí ako logická a dôveryhodná výpoveď obžalovaného W. Ž., že v predmetnej trestnej veci sa na zabití psa podieľal aj obžalovaný V. N., a to priamo v pozícii strelca, zatiaľ čo obžalovaný W. Ž. na mieste činu dával pozor a v podstate zabezpečoval na mieste činu tzv. „krytie“ obžalovanému V. N.. Z dôkazov predložených súdu je preukázateľné, že obaja obžalovaní, ako spolupáchatelia sa v minulosti podieľali na obzvlášť závažnej trestnej činnosti a po podaní obžaloby na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 6Tk/I/2018, boli až v ôsmich skutkoch usvedčení zo spáchania trestnej činnosti formou spolupáchatelstva. Je teda zrejmé, že obaja obžalovaní sa dobre poznali a vzájomne spolupracovali pri páchaní závažnej trestnej činnosti, pričom predpokladom takejto spolupráce je aj vzájomná dôvera, ako aj vedomosť o

schopnostiach a užitočnosti toho druhého. Z listinného dôkazu obsiahnutého vo vyšetrovacom spise - časti spisového materiálu KR PZ Trenčín ČVS: KRP-XX/X-VYS-TN-XXXX, zo znaleckého posudku ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-XXXX/XXXXX vyplynulo, že dňa 28.08.2017 v priestoroch garáže popisné číslo 2679 Dubnica nad Váhom, LV č. XXXX, bola zaistená ako stopa č. 5, stopa č. 11, samopaly vzor 61 Škorpión spolu s príslušenstvom a doplnkami. Zaistená stopa č. 11 - bola identifikovaná ako podomácky upravená samočinná krátká palná zbraň - samopal Sa vz. 61 Škorpión. Porovnaním nábojníc a striel bola zistená zhoda jednak s vecou KR PZ Trenčín ČVS: KRP-XX/X-VYS-TN-XXXX a zhoda s predmetnou trestnou vecou. Súčasne, zo záveru znaleckého posudku PPZ-KEU-BA-EXP-XXXX/XXXXX vyplynulo, že u DNA na zásobníku nie je možné vylúčiť ako osobu V. N. s tým, že uvedené len dotvára potrebnú mozaiku a podporuje výpoveď obžalovaného W. Ž. ohľadom spoluúčasti obžalovaného V. N. na jeho spáchaní, vrátane použitia samopalu vz. 61 Škorpión zaisteného ako stopa č. 11, ktorý bol použitý či už pri zastrelení Nemeckej dogy (ČVS: KRP-XX/X-VYS-TN-XXXX - Okresný súd Trenčín, sp. zn. 6Tk/I/2018), ako aj pri zastrelení Hovawarta v danej veci, pričom strelcom bola tá istá osoba - obžalovaný V. N.. Zároveň podľa odvolateľa nie je dôvodné spochybňovať dôveryhodnosť obžalovaného W. Ž. v časti jeho výpovede, týkajúcej sa obžalovaného V. N., a to aj z absentujúceho dôvodu potreby „krivo“ obviniť obžalovaného V. N. zo spoluúčasti na jeho spáchaní, keďže aj v prípade obžalovaného V. N. by sa dalo s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dôvodne predpokladať, že v prípade odsudzujúceho rozsudku by súd rovnako aj voči obžalovanému V. N. postupoval v intenciách § 44 Trestného zákona. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhuje Krajskému súdu v Bratislave, aby podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a v intenciách § 322 ods. 3 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Spis bol predložený prvostupňovým súdom na rozhodnutie o odvolaní tunajšiemu súdu dňa 30.10.2019.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/XXXX/XXX/XXXXXXXXXX>>, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/20180701>>.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/>>,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ sa týka obsahu písomného odôvodnenia odvolania prokurátora, toto evidentne smeruje proti výroku o oslobodení obžalovaného V. N. spod obžaloby a teda jednoznačne aj proti zneniu skutkovej vety napadnutého rozsudku, v ktorej (na rozdiel od obžaloby a takisto v rozpore s vyhlásením obžalovaného W. Ž.) bol ako strelca, ktorý usmrtil psa označený miesto obžalovaného V. N. obžalovaný W. Ž., na ktorom základe je potom potrebné odvolanie prokurátora nepriamo chápať ako podané i vo vzťahu k obžalovanému W. Ž., keďže prokurátor ako odvolateľ zotrváva na svojich záveroch obsiahnutých i v znení skutkovej vety obžaloby, podľa ktorých strelcom bol obžalovaný V. N. a nie obžalovaný W. Ž..

Vo vyššie uvedenom zmysle je potom potrebné poukázať na skutočnosť, že prijatím vyhlásenia obžalovaného W. Ž. o vine zo spáchania skutku podľa obžaloby (t. j. strelcom bol obžalovaný V. N.) a následnou zmenou skutkovej vety v napadnutom rozsudku tak, že strelcom bol obžalovaný W. Ž., t. j. zmenou v rozpore s vyhlásením W. Ž., bol tento obžalovaný ukrátený na svojich právach v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, keďže vyššie uvedeným

postupom prvostupňového súdu bolo zásadným spôsobom porušené právo na jeho obhajobu. So zistenou okolnosťou potom úzko súvisí aj znenie ustanovenia § 317 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku, podľa ktorého na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

V danom prípade po oboznámení sa s konaním, ktoré predchádzalo vyhláseniu napadnutého rozsudku i s rozsudkom samotným je zrejmé, že skutkové zistenia rozsudku sú nejasné a neúplné, súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, na ktorom základe existujú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov a súčasne s poukázaním na vyššie uvedený rozbor znenia odvolania prokurátora a na nie celkom pochopiteľnú zmenu skutkovej vety v rozpore s vyhlásením viny zo strany obžalovaného W. Ž.Ž. bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu.

Súd sa vo vyššie uvedenej konštatácii v podstate prikláňa k dôvodom odvolania prokurátora, pričom je potrebné poukázať predovšetkým na nasledovné:

Prokurátor v danej veci podal obžalobu na obžalovaných V. N. a W. Ž. pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 20.12.2016 v čase okolo 19.45 hod. v M., po predchádzajúcej vzájomnej dohode týkajúcej sa usmrtenia psa, obaja prišli k plotu rodinnému domu, nachádzajúceho sa na adrese Na X. Č.. XXXX/X, kde na dvore a v priestoroch k nemu prislúchajúcich, sa v tom čase pohyboval 6 ročný pes plemena Hovawart, ktorého následne po tom, čo pes pribehol bližšie, V. N. samopalom vzor 61 Škorpión, zasiahol jednou strelou do oblasti medzi lopatkami uprostred miešneho kanálu, následkom čoho pes dňa 21.12.2016 uhynul, čím týmto konaním spôsobili majiteľovi psa poškodenému V.. O. Z., nar. XX.XX.XXXX, škodu usmrtením psa podľa znaleckého posudku v hodnote 3.000 eur.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že podľa obžaloby strelcom v danom prípade mal byť obžalovaný V. N., ktorý zastrelil psa plemena Hovawart ku škode V.. O. Z..

Obžalovaný W. Ž. od počiatku spáchanie predmetného trestného činu (v spolupáchateľstve s obžalovaným V. N.) priznával, a to v tom zmysle, že uvedeného psa zastrelil obžalovaný V. N..

V konaní pred súdom, na hlavnom pojednávaní dňa 20.05.2019 obžalovaný W. Ž. vyhlásil, že je vinný zo spáchania žalovaného trestného činu vo vyššie uvedenom znení, teda, že strelcom, ktorý zabil psa bol spoluobžalovaný V. N..

Počas následného výsluchu (na tom istom hlavnom pojednávaní) obžalovaný W. Ž. opätovne zopakoval, že psa zastrelil spoluobžalovaný V. N..

Napriek vyššie uvedeným okolnostiam, prvostupňový súd síce prijal vyhlásenie obžalovaného W. Ž. o uznaní viny zo spáchania skutku v znení podľa obžaloby (podľa ktorej strelcom bol V. N.), avšak v konečnom dôsledku skutkovú vetu zmenil, za strelca označil práve W. Ž. a obžalovaného V. N. spod obžaloby oslobodil, čo odvolací súd považuje za rozhodnutie prinajmenšom predčasné v súlade s časťou námietok odvolateľa.

Prvostupňový súd v prípade výpovedí obžalovaného W. Ž. vyjadril svoj názor, že v podstate išlo o jediný dôkaz usvedčujúci obžalovaného V. N. zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a žiadny iný priamy či nepriamy dôkaz vykonaný na hlavnom pojednávaní obžalovaného V. N. so spáchaným skutkom nespája, pričom z judikatúry vyplýva, že ak má slúžiť výpoveď v danom prípade spoluobžalovaného ako jediný dôkaz preukazujúci vinu iného obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený, čo však podľa záverov súdu prvého stupňa výpoveď obžalovaného W. Ž. nespĺňa.

V súvislosti s uvedeným názorom prezentovaným v napadnutom rozsudku, odvolací súd poukazuje na opodstatnené námietky odvolateľa, a to najmä na fakt absencie motívu na strane obžalovaného W. Ž. (po vyhlásení viny) krivo vypovedať v neprospech obžalovaného V. N..

Ako je vyššie uvedené podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprímeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Podľa § 322 ods. 4 písm. a/ Trestného poriadku odvolací súd nemôže sám uznať obžalovaného za vinného zo skutku, pre ktorý bol napadnutým rozsudkom oslobodený.

S ohľadom na odôvodnenie bol prvostupňový rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku zrušený v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku bola vec vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, pričom úlohou okresného (prvostupňového) súdu bude opätovne nariadiť hlavné pojednávanie so súčasným odstránením všetkých vyššie uvedených pochybení a nedostatkov.

V prvom rade úlohou súdu I. stupňa bude nariadiť výsluchy obidvoch obžalovaných k priebehu skutkového deja a to i so zameraním na riešenie otázky prípadného motívu na strane obžalovaného W. Ž. vypovedať nepravdu v neprospech spoluobžalovaného V. N. i s ohľadom na fakt, že výpovede obžalovaného W. Ž. sú od počiatku nemenné, logické, rovnaké bolo aj jeho vyhlásenie o uznaní viny, pričom odvolaciemu súdu nie je zrejmé, na základe akých relevantných skutočností dospel prvostupňový súd k záveru, že opakované, neodporujúce si a nemenné vyjadrenia obžalovaného W. Ž. nie sú takým dôkazným prostriedkom, ktorý by bol jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň inými dôkazmi spochybniteľný alebo vyvrátený. V tomto zmysle nemožno obísť ani fakt, že obžalovaný W. Ž. nepopiera spáchanie skutku v rámci spolupáchateľstva, teda nejedná sa u neho o snahu zbaviť sa viny „na úkor“ inej osoby, obžalovaného V. N.. Táto okolnosť takisto nenasvedčuje tomu, že by obžalovaný W. Ž. vypovedal nepravdu o spôsobe počínania V. N. ako osoby, ktorá usmrtila psa, keďže logicky by to z hľadiska posúdenia jeho vlastnej trestnej zodpovednosti bolo irelevantné, čo pri „skúsenostiach“ obžalovaného W. Ž. s trestným konaním v jeho iných veciach takisto nenasvedčuje tomu, že by jeho výpoveď mala byť a priori braná ako nevierohodná.

S poukázaním na vyššie uvedené sa potom ako nevyhnutná javí potreba opätovného zváženia všetkých zvýraznených argumentov a opätovného prehodnotenia dôkazov tak, aby výsledné rozhodnutie nepôsobilo dojmom jednostranného vyhodnotenia dôkazov v prospech obžalovaného V. N., a to dokonca v rozpore s nemennou a logickou výpoveďou obžalovaného W. Ž. a s jeho vyhlásením o uznaní viny zo spáchania skutku podľa obžaloby (podľa ktorej bol strelcom nie on, ale obžalovaný V. N.).

Podľa názoru odvolacieho súdu, doterajšie prednesy (výpovede) i vyhlásenie viny obžalovaného W. Ž. a zatiaľ nepreukázaná prípadná motivácia menovaného „uškodit“ krivou výpoveďou spoluobžalovanému V. N. vo svojej spojitosti predbežne umožňujú vysloviť názor, že tento dôkazný prostriedok je jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý a vierohodný. Zatiaľ nič nenasvedčuje tomu, že by tento dôkaz bol inými relevantnými dôkazmi spochybniteľný alebo dokonca vyvrátený.

V tomto ohľade odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že úprava skutkovej vety napadnutého rozsudku v rozpore s prijatým vyhlásením W. Ž. Ú. o uznaní viny podľa obžaloby je nepochopiteľná a nasvedčuje tomu, že v tomto ohľade prvostupňový súd pochybil.

Takisto bude žiaduce, aby prvostupňový súd svoje závery v zmysle vyššie uvedených pokynov odvolacieho súdu uviedol i v písomnom vyhotovení rozsudku tak, aby tento zodpovedal zákonnému ustanoveniu § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ktoré skutočnosti súd vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa správal pri hodnotení jednotlivých vykonaných dôkazov (a to i v ich spojitosti), najmä ak si navzájom odporujú a v neposlednom rade, ako sa súd vyrovnal s obhajobou v danej veci.

Rovnako bude potrebné, aby prvostupňový súd vysvetlil (pokiaľ dospeje k rovnakým záverom ako v napadnutom rozsudku), na akom základe za strelca, ktorý usmrtil psa označil práve obžalovaného W. Ž., aké dôkazy a v akom zmysle tento záver preukazujú, a to aj s ohľadom na úplne odlišné vyhlásenie menovaného obžalovaného. V tomto zmysle odvolací súd upozorňuje, že v prípade druhého obžalovaného (V. N.) prvostupňový súd vyjadril svoj názor, že výpoveď obžalovaného W. Ž. je jediným dôkazom, usvedčujúcim obžalovaného V. N. zo spáchaní skutku uvedeného v obžalobe a žiadny iný priamy či nepriamy dôkaz vykonaný na hlavnom pojednávaní obžalovaného V. N. so spáchaným skutkom nespája. V tomto ohľade potom logicky vyvstáva otázka, aký dôkaz usvedčuje jednoznačne obžalovaného W. Ž., že to bol práve on, kto usmrtil psa a či pri nezmenenom názore prvostupňového súdu nebude potrebné upraviť skutkovú vetu tak, že v prípade strelca išlo o bližšie neustálenú osobu. Odvolací súd v tomto ohľade opakuje, že obžalovaný W. Ž. od počiatku za strelca označuje V. N. a prvostupňový súd mu neuveril s poukázaním na údajnú absenciu iných dôkazov, potom súd prvého stupňa musí takisto náležite poukázať na dôkazy a výsledky ich vyhodnotenia, podľa ktorých strelcom bol obžalovaný W. Ž. tak, ako je uvedené v napadnutom rozsudku. V opačnom prípade, pri pretrvávajúcom názore prvostupňového súdu o nevine obžalovaného V. N. a pri absencii dôkazov o tom, kto konkrétne usmrtil psa (t. j. či to skutočne bol obžalovaný W. Ž.), bude potrebné upraviť znenie skutkovej vety vo vyššie naznačenom smere.

Pre úplnosť však odvolací súd dodáva, že pokiaľ sa týka časti odvolacích námietok prokurátora vo vzťahu k inej trestnej veci obžalovaných, zrealizovanej na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 6Tk/1/2018, kde odvolateľ v zásade operuje tým, že v uvedenej inej trestnej veci bol obžalovaný V. N. okrem iného uznávaný za vinného i z usmrtenia psa - nemeckej dogy (v bode 6. rozsudku), s čím úzko súvisia i závery znaleckého skúmania KEÚ PZ, podľa ktorých porovnaním predloženej nábojnice a strely (z daného prípadu) v zbierke nábojníc a striel, pochádzajúcich z doposiaľ neobjasnenej trestnej činnosti spáchanej na území SR bola zistená individuálna zhoda s prípadom obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu - jedná sa o spomínanú trestnú vec Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6Tk/I/2018, kde strelcom, ktorý usmrtil iného psa - nemeckú dogu bol práve obžalovaný V. N. (v spolupáchateľstve s W. Ž. a ďalšou osobou), pričom je potrebné upriamiť pozornosť aj na ďalší znalecký posudok KEÚ PZ, z ktorého je zrejma zhoda zbrane z daného prípadu so zbraňou vo veci Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6Tk/I/2018, k týmto argumentom je potrebné uviesť tieto závery:

Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že z trestnej minulosti obžalovaného (v danom prípade obžalovaného V. N.) nie je možné vyvodzovať žiadne závery k stíhanej trestnej činnosti a už vôbec nie je možné v dokazovaní vychádzať z určitého predpokladu, že pokiaľ bol niekto v minulosti postavený pred súd pre obdobnú trestnú činnosť, tak sa určite dopustil aj ďalšej trestnej činnosti. Dokazovanie v trestnom konaní alebo nedostatok usvedčujúcich dôkazov nie je možné nahrádzať len formálnym konštatovaním o konkrétnych trestných stíhaniach obžalovaného v minulosti.

Odvolací súd tu poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 09.04.1968 sp. zn. 7Tz 11/1968, v ktorom bolo vyslovené, že je v rozpore so základnými princípmi Trestného poriadku, ak sa usudzuje vina obžalovaného z toho, že bol už trestaný. Pripustiť možnosť, aby bola usudzovaná vina obžalovaného pri neexistencii, či slabosti usvedčujúcich dôkazov z osobných vlastností, či iných charakteristík obžalovaného, by vo svojich dôsledkoch viedlo k porušovaniu prezumpcie neviny, čo by znamenalo vytvorenie potenciálneho zdroja nezákonných rozhodnutí.

Uvedená konštatácia však nič nemení na vyššie uvedených záveroch odvolacieho súdu o minimálne predčasnom rozhodnutí súdu prvého stupňa, ktorý bude povinný rešpektovať pokyny odvolacieho súdu a takisto bude potrebné, aby prvostupňový súd svoje závery v zmysle vyššie uvedených pokynov odvolacieho súdu uviedol i v písomnom vyhotovení rozsudku tak, aby tento zodpovedal vyššie uvedenému zákonnému ustanoveniu § 168 ods. 1 Trestného poriadku, a to vrátane podrobného a logického zdôvodnenia, na základe akých dôvodov súd uveril obžalovanému V. N. a naopak, prečo výpoveď W. Ž. označuje za nevierohodnú.

S poukázaním na odôvodnenie rozhodol odvolací súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.